

Tyttö hämärän rajamailla

Julkaistu 2.11.2012

Jotenki tää on vaa mennyt tähän. Mulla on vahva usko siihen et huumeet ei vie mun mieltä vaan mä vien niitä. Käytän sillonku siltä tuntuu ja osaan lopettaa myös. Käyn normaalisti töissä ja voi olla hyvinkin taukoa ton kaman vetämisessä, mut silti sitä tulee vedettyä enemmän kun viihdekäyttäjällä. Puhelintani selatessa voin todeta, et suurinosa numeroista on narkkarikavereiden. On mulla kavereita jotka ei vedä mitään, mut huomaan että kaikki vapaapäivät yleensä suuntaudun paikkoihin, joista saan jotain kamaa. En ole veloissa, hoidan aina kaiken niin etten joudukaan. Silti huumeisiin on aina palanut paljon rahaa, myös kavereille tullu tarjottua ihan liikaa.

En oo koskaan masennellu tätä sen enempää ja miettiny etten koskaan oo niin heikko enkä edes haluis siihen et oisin joku nisti. Totuus on se et oon pettäny itteni niin monta kertaa. Ensin lupasin etten koske värkkeihin, sitte ne tuli kuvioihin enkä oo tapaani muuttanut. Olen nyt 23 vuotias. Perheeni ei tiedä mitään. Ystävistäni kaikki ei tiedä, mut pienellä paikkakunnalla missä eniten aikaani vietän, taitaa kaikki tietää. Eniten tulee käytettyä vauhtii. Muita ei niin aktiivisesti mutta paljon on tullu kokeiltua. Teksi, koku, tutkarit, mämmi, essot, dexmi, piri yms. Herskasta yritän pysyä erossa, sekä pv:stä. En edelleenkaan myönnä huumeiden olevan ongelma, enkä koe sitä niin.

Hävettää, että mulla on pistojäljet kädessä, enkä voi näyttäytyä perheelle ilman pitkähihaista. Eniten pelottaa jäädä kiinni. Mulla on huumeiden kautta tullu niin paljon erilaisia oloja, kokemuksia, ystävien kesken sekoiluja, et kyllä niille voi hymyilläkin, vaikka vakavasta pelleilystähän on kyse.

Helpot taustat ei ole ollut. Pienestä pitäen nähny kun mutsia hakataan eri miesten toimesta, oma isäni alkoholisti ja piikinarkkari, samoin puolifaija ja moni muu läheinen. Oon eläny henkisessä ahdingossa koko lapsuuteni ja oikeastaan elämäni. En oo koskaan saanu mitään parasta esimerkkiä.

Millon psykoosissa oleva puolifaijani uhkas aseella toista, milloin faijani yritti ajaa mutsini päälle minun ollessa kyydissä. Näistä kokemuksista riittäis kirjaks asti. Olin aina sitä mieltä etten koske huumeisiin kun olen läheltä nähnyt mitä ne tekee, luulin että niistä ihminen on jatkuvasti sekasin, pöhnässä. Vaikka pirinistitki on loppupeleissä normaaleja, mut aktiivisempia. Alkoholit ei oo maistunu. Huumeilla kaikki vapaat ja kemut menee kivoiten. En oo lukenu mitää muita tarinoita, halusin vaan hölöttää itestäni :)

Pilvenpoltto on ollu aina perheessä normaalia, ite alotin sen jo 14-15vuotiaana. Sitä tullu aina tehtyy. Seurustelin monta vuotta exäni kanssa ja silloin en huumeista tiennyt mitään. Nykyään tiän enemmän ku pitäis.

Jotenki ihminen on vaan niin rikki, vaikei sitä voi myöntää. Häpeä, itseinho... silti on niin helvetin kivaa

Nimimerkki:

I do drugs

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/tytto-hamaran-rajamailla>